

ההסתברות הכללית של הנוצר האובד הצעיר בישכנאל.

חטיבת בני הקבוץ-המאוחד.



גליון מספר  
11- (28)  
שנה שלישית

עתון חברת  
הילדים  
גבעת-חיים  
אייר תשי"ב

## בבית המדרש

"ללומדים" שאנו לא הופלצ כבר צי הכנה זמן. הסיבות לכך נקות תפלה -  
 זו תפלה לה מבלי אזכר התזונות. היחס הצע של החברה היה גם הוא  
 גרם מכילי אזי - הוצאת הצמון. וצטטו - לזיקר. הוחלט בארצות המצומצמות  
 אז לתת לענין לעמץ, ולמחר - מספיק! מהיום והלאה יצא מצומצמי, ותבש  
 "צומצמי", ויהא מהלך הינו, בודק, מבקר ומבטא.  
 מצב המצומצמת - כל הדין והנכונות. ומצב החברה?!!



# אחת מן הפעולות.

1951

אני נכנסת למדור. יושבים שם כנתיב חצי הכתה. החצי השני צדין לא הנתיב. אבסור כשאת מתחילה, נכנסים שני יוצים שגם באותם האמת שצד לא באלי והם מוכנים לנדש ולצנות לא אהם היוצים שהקטמו אצבי.

אני מסכיפה אותם שלצי סופי הכובד סיפוני, יתרה מהמה אפניו, שאתיה הוא בנתג. יש לי כאן סיפוני קצב לא צוד כ'פן "הנגיני החוץ" שהקריאל אפניכס. תקטימו ותחפסא מה היא מהמת הסיפוני ומה הסופר נוצה לעדיקיש. מקביאלה. גלילי האלל אנחת היוצים. כשאת מתרת את הסיפוני האלל שגים קונג צם כאבלה, ואז מתחילה האמת השצדוניה - גצא צם שאכאבלה קי, ואנחני כיחמנו אליו אז הפנסני אונג מדני. ולצומתן יש קש - זה אלט אין גלגים כחמים לא הבלה, וכצט וצקונג אחד אוב-לה מכולם אלסל אלגו אצכולאמיל ומרזילמו. אמרי שהוחלט בכל צלג לעשאונו בחוד, שבעה המהומה.

בתחלת שאלת את יש מה חמו בקבצ אפסור. כנדאה שכולם. זה כחצו הילג אל איצנייהם, והייתי נאלצת למדני פלמיה מספור אל השאלה.

קם כאלסן ואמרי: - פי, אני יוצי, אני יוצי, אני יוצה. אהיגרי. הוא מתכנן שלצי גריגי אחד אין כ'ח, ואתלם ביתד, יש כ'ח. שני אלמרי: הוא יוצה לעכולל שאצוני יוצה לעכאלל שדוא יכול לעמת מה שדוא יוצה. גלמי אהמי מתשבות: אני חילט שדוא מתכנן למדינת ישעאל. הננה, שלצי היהודים משפצים בין כל האירצות, אין אדם כ'ח, ו... ואין אדם כ'ח לעומקצ. ו... כן, הננה הם באו וכולם התאחדו, ויש אדם כ'ח, ופנה יש כבי מדינת ישעאל, ויש זה כ'ח. מתחילה אחרת: אני חילטת שדוא יוצה לעכאלל לנו לעצמנו תמיד מושגים שם אדם כ'ח והם החצקים, וצניי הם קלנים ולא שונים כלם. אבל פוקל העצמים נים מצלים והצניי רבים, ואם הם ור-אצדו, ויהיה אדם כ'ח. כן גמרה, מתפסל אחד: פי, שמצני שלעצמנו יש כ'ח, וצבסאו מצא לנו משק אלה. את זה מוכה ואל רמדי איתנו. אני משתדלת לעשתיקם ומנסה לעמתיק בהיתה.

אחד מקבש כשאת הביקור אלמרי: יוצים, הואו נתאצד וחד ויהיה לנו כ'ח ונקבש משק אלה ונייל חויה מוכרת לעמתי לנו. היתחלתי איסוג קצת מההמשך את נתגרותי ואמרי אדם ש'ה פצה של נדקים מתבאל בחי ומ-ואם. הננה למלל המשק, אלה, כשאתי שאלת אחד, אהד, אהם משפצים אלכית, אבל כשאתני הוואם כולנו נחצ בקבוצה, אל אחד איתנו משפד. (השפדניי המושפדים בקבוצה האמתים את צבני הית-צחוק) אני מהילה את את המשל ~~המשל~~ איסופוס אלטע הולמים לו חיל השלם, אהינים נתן אדם צמרות לעבוד, שבו, אחת איגד אלגם יחד ונתן אדם, ואל, שתיים היינו את מוסר הולטל, גם הקבוצה היינו. אהצ צה נצאתי בצבני האקטואל הילג אדם. צני הכתה אל אחד יש לצנות וכל אחד אונץ לצנותיו, כן אל שצח או ישמרו אדם ולא ישמרו-ה אלמיהם. אבל אם נכתב תחלה היא תהווה כ'ח ותבואו בצדי-שתייה והן ישלל פני.

ואמרי הנח, כסיכום, יוצי נציג אחד ונשאל צבנו אחד כל השתיה: - אז באלל באלמ (תחלה ונקבש אמנה משק אלה!!!)

מדינה

